

MICROCONTES

Manel Alonso

EN SOLITUD

UFAVA EL VENT SOBRE PARÍS, I EN UNES GOLFES del barri llatí un músic americà sodomitzava sobre un piano una periodista anglesa que l'acabava d'entrevistar.

Bufava amb força el vent sobre París, tot provocant en passar per alguns atzucacs semideserts, on dormien entre cartrons els desheretats de la nova Europa, un estrany so, com un crit profund, tan profund com ara el que emetia la gola de la jove anglesa, que, amb unes bragues de seda vermelles a l'altura dels genolls alçava lleument el cul perquè el músic entrara amb més facilitat en el seu cau, restant-li dolor i sumant-li plaer al seu cos i a l'escena.

De sobte el vent va deixar de bufar sobre París, i a les golfes es féu nit fosca. El solitari que vivia en un pis vell d'una ciutat dormitori havia desconnectat l'aparell de vídeo. Havia arribat ell molt abans a l'orgasme i va decidir estalviar escenes per a un altre moment.

Mentre, la parella anglo-americana es quedava paralitzada sense poder acabar el seu orgasme simulat en cinta magnètica.

EL DO DE LLENGÜES

Se sentia molt orgullós del seu do de llengües i, malgrat no ser massa agraciat en altres aspectes, la seua facilitat per aprendre idiomes ho compensava tot, sempre tenia un cor de veus femenines al seu voltant.

Llàstima que aquell do no anés acompanyat de la capacitat de convèncer els seus interlocutors. D'altra manera s'hagués pogut salvar de ser carn de laboratori. Els humans no entenien que un gos sense tenir ni tan sols un pedigrí com déu mana pogués parlar set idiomes incloent-hi l'esperanto.

EL CENTRE EXACTE DE L'UNIVERS

Justament ací està el centre exacte de l'univers. Al voltant d'ell giren les galàxies, els sistemes solars, els planetes, els asteroides, els continents, els països, les persones...

Tothom sap de la seua importància, de la seua transcendència. Tanmateix, els estudiosos passen per la seua vora i ni s'adonen que hi és.

La seua existència és com un dolorós i fosc exil·li. Però es manté ferm i la seua perseverança un dia serà recompensada i passarà amb tota la seua glòria als llibres de text.

Ací està, ja ho veus, callat, mentre xarrupa un glop de te, amb aquesta mirada d'autosuficiència amb la qual guaita el món, amb un cert temor, amb un cert menyspreu.

VEGETE

Vegete. Des de fa unes setmanes simplement vegete. És a dir, em dedique a passar el dia complint les mínimes funcions de l'organisme. S'amuntega el treball, l'oci, l'amor, la joia, l'aventura... creant al meu davant una serralada que requereix un gran esforç per tal de plantar-li cara, i aquest tètric vegetal en què m'he convertit és dèbil i no disposa de la força suficient.

Passen els dies, les setmanes, a una velocitat incontrolable. Desdejune i, de seguida, ja em veig sopant. No res varia o trenca la rutina, els esculls diaris són molt petits i, si n'apareixen de grans, els ignore.

Vegete i podria fins i tot dir que sóc feliç. Així m'evitaria donar

explicacions, però no ho sóc de fel·liç. M'odie. Odie aquesta vida meua tan mancada de tot, però no faig res per tal de superar l'absurda barrera que m'he imposat, i no faig res per eixir i reprendre la vida i agafar-la de la mà i sofrir i alegrar-me també amb ella.

Calle. La dona ve a regar la terra on sóc plantat.

NO PODIA

Mai no va saber Jaume el motiu d'aquella discussió. Tot, absolutament tot, se li havia posat en contra aquell dia.

Des que es va llevar no havia vist una cara alegre, ningú no li havia donat el bon dia, i ni tan sols havia rebut una paraula amable durant la jornada laboral.

En eixir del treball, sense adonar-se'n, s'havia vist abordat per aquesta dona, sense entendre res del que li deia ni per què li ho deia.

Sens dubte aquesta era una discussió absurda i desagradable, que calia tancar el més aviat possible. Però ella no el deixava.

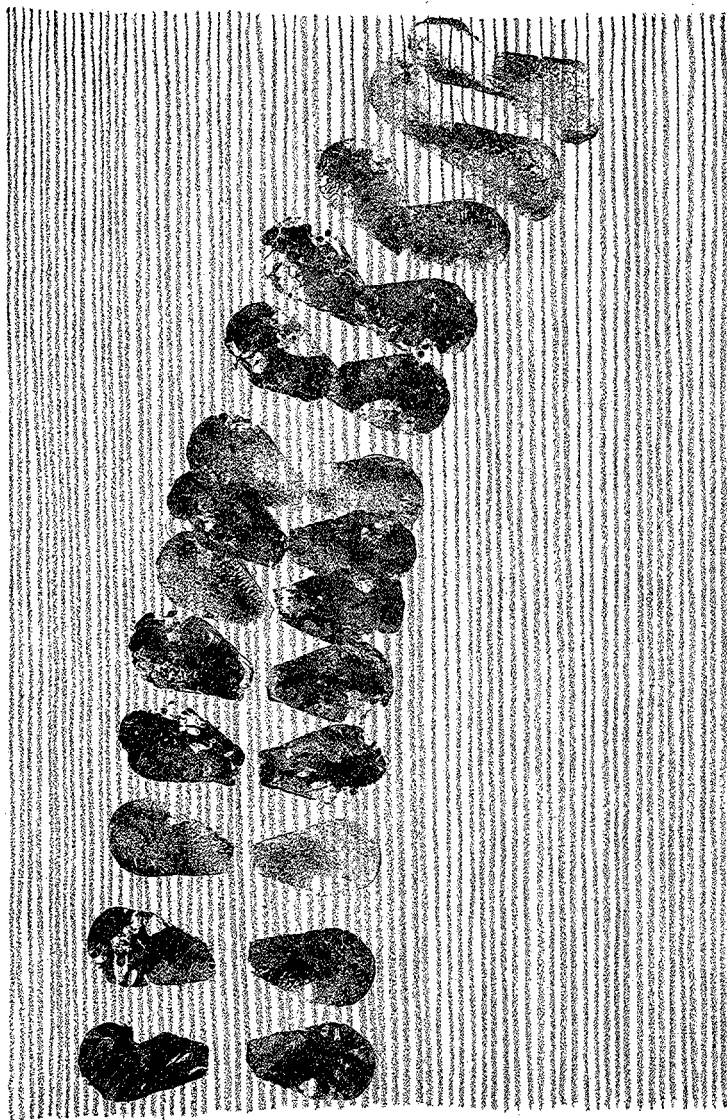
Jaume va intentar buscar refugi i comprensió en els rostres de la gent que l'envoltava. Però ella amb els seus crits i els seus gestos no el deixava.

Al bell mig del carrer l'amenaçava i l'insultava, escopint-li paraules sense trellat.

De sobte Jaume va sentir com creixia un odi i una animadversió terrible cap a aquella dona. Per uns moments hagués volgut matar-la, fins i tot en la seua ceguesa besllumà els titulars d'algun diari de l'endemà.

Però ella no el deixava.

Un vell amable intercedí per Jaume, intentant traure-li a aquella boja el perquè del seu acalorament. Aleshores es va posar més furiosa encara i començà a agredir-lo verbalment. L'ancià intentà tranquil·litzar-la però ella no es deixava. En veure com es tornava la situació en contra seu, el vell, deixant de banda la seua amabilitat, buscà amb la mirada Jaume per a tornar-li d'una manera brusca i urgent la pilota, però aquest s'havia fet fonedís.

Joan Llobell, tècnica mixta sobre paper (1996-1997)